

HERINNERINGEN AAN MIJN VADER

R. v.d. Windt-van Minnen

Vader werd op 21 september 1900 geboren. Hij was het derde kind. Er waren namelijk al een zusje van 6 en een broertje van 2 jaar. Later kwamen er nog drie broertjes bij.

Hij vond het altijd leuk om te vertellen, dat hij nog in een kribbe heeft gehangen in de echtelijke bedstee van de kosterswoning aan de Maasslusedijk nr. 7, ingang Zomerstraat (althoewel hij dat naar alle waarschijnlijkheid niet bewust heeft meegemaakt).

Zijn vader was oorspronkelijk timmerman, maar toen er eind vorige eeuw een koster voor de toen nog enige Hervormde Kerk (de Grote Kerk op de Markt) gevraagd werd, solliciteerde hij naar die functie en werd koster. Dat betekende voor de leden van het gezin, dat ze een heel druk leven kregen. In die tijd hield dat kostersvak heel wat in! Géén telefoon, géén fiets. Géén kachel in de Grote Kerk. Overal gasverlichting. 's Winters stoven zetten!

Het hele gezin, inclusief de moeder moest helpen. Toen vader groter geworden was, ging ook hij met zijn moeder mee om 's morgens vroeg de honderden vuurtesten te plaatsen in de steenkoude kerk. Omdat de inkomsten van een koster in die tijd niet bijzonder waren, verdiende zijn moeder ook wat bij!

Vader en moeder Van Minnen

Veel vrouwen droegen in die tijd baaien onderrokken. Die konden geen zoom hebben en daarom werd de onderrand geschulpt. Zij had daarvoor gekartelde en geslepen halfronde ijzers in diverse maten. Een holpijp voor gaatjes, een houten hamer en een stuk lood als ondergrond. De stof werd enkele malen op elkaar gelegd om op te schieten. Zo ontstond de geschulpte rand aan de rok, à raison van enkele centen per el. Zo verdiende zij een centje bij!

Zijn vader was niet minder creatief en constructief. Op zolder maakte hij voor de haring- en aanverwante handel stempels.

Uit perenhout sneed en beitelde hij mooie door hemzelf getekende letters en clichés. Zeer knap. Het was altijd haastwerk en hard werken. De kinderen hebben dikwijls moeten rennen om voor schooltijd nog gauw een paar stempels weg te brengen.

Na zijn overlijden hebben de gebroeders Van Minnen het bedrijfje nog een aantal jaren voortgezet.

Vader bezocht na de lagere school in de Hofjesstraat (hoofd van de school was de heer Van Kampen) de Muloschool van de heer Van der Schaar.

Echter vóór zijn 14e jaar moest hij deze school alweer verlaten, omdat het nodig was geld te gaan verdienen. Hij ging werken als jongste bediende bij de visrokerij van de firma Kornaat, die gevestigd was in de Kuiperstraat 30. 's Avonds naar de Handelsavondschool Kennis is macht. Daarna haalde hij er nog enkele diploma's bij!

In 1920 stierven zowel zijn oudste broer als zijn vader, die pas 56 jaar oud was.

Dat betekende verhuizen van de kosterswoning naar de Landstraat 81.

Moeder moest dus samen met de kinderen rond zien te komen. Mijn vader was toen ineens oudste zoon. Met elkaar hebben ze het gered!

Omdat het in de visrokerij slecht ging, moest vader een andere baan zoeken. Hij werd boekhouder bij de Banketfabriek Galetta, Vetteoordskade 23/25, waar hij later met een medefirmant de leiding had en is gebleven tot het bedrijf in 1962 werd geliquideerd. Op 3 september 1982 is het pand gesloopt.

Reeds voor zijn trouwen was vader (net als mijn grootvader) al actief in het verenigingsleven. Hij begon zich ook al snel met politiek in te laten. Mijn ouders waren nog maar kort getrouwd toen vader in 1931 raadslid werd. Beiden waren in die tijd ook actief lid van de

Binnenplaats bokkingrokerij Kornaat, Kuiperstraat

landelijke en plaatselijke Oranjevereniging „De Prince Vlag”.

Veel vergaderingen aan huis en dus veel mensen over de vloer. Toen in 1940 de oorlog uitbrak moest deze vereniging zijn activiteiten staken. Na de oorlog is nog geprobeerd er nieuw leven in te blazen, maar dat is niet gelukt.

Mijn ouderlijk huis stond aan de Hofsingel nr. 18. In de woonkamer stond het eikenhouten bureau met zwart blad. Dàt was de plaats waar ik vader dikwijls zag werken. Dè plaats waar óók vele toespraken en gedichten gemaakt werden. Ik vond dat hij prachtig kon dichten.

In de oorlog was ik altijd bang dat de Duitsers vader op zouden pakken, omdat hij pertinent weigerde om ook maar één hand uit te steken voor de bezetters.

Wij hadden in die tijd ook een stukje grond in de buurt van de Parallelweg, waar vader groente kweekte. Soms mochten mijn broer en ik met hem mee. Wij kwamen dan vol trots thuis met een zak vol winterpeen (goed voor in de soep)!

Vader was intussen kerkelijk Ontvanger van de Hervormde Gemeente te Vlaardingse geworden. Dat hield

ook in, dat mijn moeder en ikzelf dikwijls meehielpen om de kwitanties te schrijven voor de vrijwillige bijdragen. Hele stapels, waar we stijve vingers van kregen. Daarna moesten we alles op straten en wijken sorteren. Iemand anders ging langs de deuren om de kwitanties te innen.

Na de oorlog, waar wij gelukkig zonder kleerscheuren doorheen gekomen waren, namen de activiteiten van vader steeds toe.

In 1945 was hij wethouder geworden en daarop volgden vele jaren van heel hard werken. Een paar jaar later verhuisden wij naar Hofsingel nr. 3. Het bureau stond wéér in de woonkamer.

Hij werd in 1947 voorzitter van de Vlaardingse Jeugd-gemeenschap en het Vacantie Comité, dat van alles organiseerde voor de jeugd én volwassenen, die toen niet met vakantie konden. Het verlichte Hof en Oranjepark dat toen „Droomland” heette, zal ik niet gauw vergeten. Wat was dat mooi en dan dat waterorgel! Zoiets hadden we nog nooit gezien en gehoord. Ik weet nog goed dat het op een zondag zo erg stormde, dat vader en mijn broer Nico urenlang in het Hof in de weer zijn geweest om het waterorgel vast te sjoeren, zodat het niet om zou waaien!

De zondagen werden op gepaste wijze doorgebracht. Naar de kerk, 's middags wandelen en dan een bezoek brengen aan Grootmoeder en/of Opa en Oma. Vader speelde ook dikwijls op ons orgel, waarop hij prachtig improviseren kon.

Toen wij nog kinderen waren vond hij het gezellig om met z'n allen spelletjes te doen of bouwplaten in elkaar te zetten. Een enkele maal een roeiboot huren en dan gaan roeien was voor ons een belevenis! Als ontspanning werkten mijn ouders graag in de tuin. Vader zaaide veel plantjes zelf. Zodoende hadden wij altijd een prachtige tuin vol bloemen. Moeders liefhebberij was het kweken van fuchsia's.

Het heeft weinig zin om ál de activiteiten van vader te vermelden. Hij heeft met moeder aan zijn zijde een heel druk en interessant leven gehad. Als het zo eens uitkwam noemde hij haar altijd „mijn kameraad”. Zonder haar had hij alles niet kunnen doen. Zij was zijn klankbord.

Ik weet, dat er mensen waren, die niet goed met vader konden opschieten, wat ik soms wel begrijpen kan! Gemakkelijk was hij zeker niet. Zelf ben ik blij dat juist hij mijn vader was.

Hij had een groot sociaal gevoel. Hij heeft veel mensen met raad en daad terzijde gestaan. Hij wendde al zijn krachten aan voor de gemeente en de gemeenschap.

Ter illustratie een citaat uit de afscheidstoespraak van de raad van Vlaardingen op 12 januari 1966:

„Mijnheer de Voorzitter,

Een honderdjarige werd eens gevraagd: „Hoe heb je het zo ver kunnen brengen?” Naar verluidt zou hij geantwoord hebben: „Ik weet het niet; het ging zo maar vanzelf, iedere keer kwam er een jaartje bij. Af en toe

dacht ik dat ze mij zouden inhalen, maar eindelijk was ik er toch”.

Op diezelfde wijze zou men een 65-jarige raadslid de vraag kunnen stellen: „Hoe ben je zo ver kunnen komen; hoe hield je het zo lang uit? Ook hier zou geantwoord kunnen worden: Het ging zo maar vanzelf. Af en toe dacht ik: het gaat niet goed, maar tenslotte was ik er toch. Als men mij als jongen van 15 jaar en nog jonger, als ordonnansje meehelpend aan de toen nog vrije verkiezingen had voorspeld: „je wordt nog eens een stadsbestuurder”, zou mij dat even onwaarschijnlijk in de oren hebben geklonken als dat men toen zou hebben verteld dat mensen met een raket dagen lang door het wereldruim zouden snellen waarbij ze elkaar zelfs zouden ontmoeten en fotograferen. Het

Handen af van de Schapenwei, 25 april 1979

laatste is gebeurd. Het eerste 66k, zij het ook dat stadsbestuurder voorzover mij bekend noch een erkend beroep, noch een erkend ambt is. Men mag aannemen, dat de naam „wethouder” wil zeggen dat de drager daarvan de wet houdt; dat hij ook met die titel, gekozen door en uit de Raad, een stadsbestuurder wordt, blijkt nergens uit. Het schijnt dat dit toch voor velen hetzelfde inhoudt. En het is daarom, dat ik mij de titel van stadsbestuurder durf toe-eigenen, zij het, dat ik mij mijn vele karakterfouten en onvolkomenheden bewust ben.

Om in deze wondere wereld een stad te besturen is geen sinecure. Wij willen het verleden verbeteren; het heden in moderne vormen aan de toekomst overdragen. Het vissersstadje van weleer - wat heeft het toch een boeiende, vol-menselijke geschiedenis - gelegen aan de Maas met zijn dreigingen en hoge vloed en zijn zegeningen, groeide langzaam uit. De vis maakte plaats voor het industriële produkt; de onveiligheid en ongewisheid van de zee, voor de beschutting van de arbeid aan de wal. Maar andere steden groeiden met ons en maakten zich meester van de ontwikkelingsmogelijkheden van de stad. Ongelijke krachten vochten en vechten voor de suprematie en voor de gelijkberechtigtheid. Dáárom moest, lijkt het zo „Rijnmond” komen. Moge het een „Reine Monde” zijn, een Reine die koninklijk regeert in de Monde die ons wereldje wel mag heten. Wij mogen ons gelukkig achten dat wij vele leden in de Raad van Rijnmond hebben; zelfs twee gecommiteerden herbergt onze goede stad, wat ons het beste doet hopen voor onze zelfstandigheid en onze voorspoed.”

Rijnmond is als instituut inmiddels allang verdwenen. De tijd staat niet stil, maar het warme hart voor zijn stad zien en horen we er goed in kloppen.

Ook na zijn afscheid als wethouder bleef hij zich op de achtergrond bezighouden met het reilen en zeilen van Vlaardingen. Vanwege zijn gevoel voor historie deed hij na zijn pensionering mee aan de oprichting van de Historische Vereniging Vlaardingen, die in 1967 na enkele vergeefse eerdere pogingen, tot stand kwam.

In 1966 en 1967 hebben mijn ouders een paar mooie reizen gemaakt naar Noorwegen en Engeland. Van hun reis naar Noorwegen maakte vader een reisverslag voor Groot Vlaardingen.

Zij waren weinig met vakantie geweest, omdat daar geen tijd voor was. Hier konden ze eindelijk volop van genieten.

Tegenslag en verdriet is ook vader en moeder niet bespaard gebleven. Mijn broer Nico werd ernstig ziek en overleed op 2 september 1976. Hij werd slechts 44 jaar.

Ondanks het feit, dat vader altijd heel druk bezig was, heb ik goede herinneringen aan mijn jeugd. Ik zeg wel eens: „Zij zijn voor mij soms nog een bron van inspiratie”.

Op 82-jarige leeftijd overleed vader na een kort ziekbed. Aan een lang en werkzaam leven kwam helaas een einde!